

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Anysio. 271.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

λέγεις, μήποτε ἀληθῶς ἔγνωσαν, ὅτι οὐτός ἐστι· ὁ γὰρ τὸ ἔθος δὲ τοῖς σοφοῖς ἰάνθεις εἶναι δοκεῖ Φίλων, τὸ μήποτε, ἀπὸ τῆς ἰσως, ἢ ἕωδ' ὅτε, πᾶν τειν· τὸ γὰρ μήποτε, εἰκότως ἀπὸ τῆς ἰσως, εὐλόγως τάησιν· εἰ δὲ καὶ παρὰ θεοπνεύτου ἀνδρός θέλεις τι μαρτυρίαν ταύτῃ λαβεῖν, ἔκουε τῆ Παύλου γράφοντος· δοῦλον δὲ κυρίου οὐ δέει μάχεσθαι, ἀλλ' ἠπιον εἶναι πρὸς πάντας, διδακτὸν, ἀνεξίτητον, ἐν σφοδρῆτι παιδεύοντα τοῖς ἀπειθαρχημένοις, μήποτε δῶν αὐτοῖς ὁ Θεὸς ἐπίγνωσιν εἰς σωτηρίαν· τὸ γὰρ μήποτε, καὶ ταῦτα ἔρηται, ἀπὸ τῆς ἕωδ' ὅτε, ἰσως τάχα πως· ἐλπὶδα γὰρ μετανόιας ἐμφάσει, ὅχι ἀναίρεσιν· καὶ ἐτέρωθεν δὲ γέγραπται, ἔλεγξον Φίλον, μήποτε ὅχι ἐποίησεν, εἰ γὰρ ἔπαυθη τὸ σφοδρῆτικόν ἔργον, καὶ τῷ Θεῷ τὸ σφοδρὸν φυλαχθῆναι τὰ αὐτῶν σφάπην σφοδρῆτικῶν· σάξεται γὰρ ἐν παντὸς σφοδρῆτις εἰς κακίαν χαλινδουμένους βέλεται, καὶ πέμψει τοῖς θεραπεύουσιν, ὅχι ἀγνοῶν μὲν ὅτι διαφθαρήσονται ὑπὸ τῆς νόσου, τὴν δ' ἔσπολογία αὐτῶν ὑποτεμνόμενος· εἰ γὰρ κακῆνοι ὅχι ἀνήνεγκαν ἐκ τῆς μανίας, ἀλλὰ τότε αὐτὸν τὰ αὐτῶν σφάπην, ἐκ τῆς σφοδρῆτικῆς· καὶ τῷ Θεῷ ἰοῦναι τὸ σφοδρὸν φυλαχθῆναι, καὶ ὁ σφοδρῆτικὸς οὐ δόξει μάστιγι ἀπεσάλλθαι, ἔδδ' ὑβρεως διάκονος νομιθήσεται· ἀλλὰ θεραπείας καὶ ἰάσεως ὑπηρετήσῃ εὐρεθήσεται· ἀπεσάλλῃ γὰρ οὐχ ὑβρεῶσιν ἀπλῶς, ἀλλ' ἐγκαλέσων μὲν τοῖς πλημμελέσιν, σφοδρῶσιν δὲ καὶ δείξων τὰ πλάσματα, χαλέσων δὲ εἰς μετάνιαν, ἐπιτρέψῃ δὲ θεραπείαν ἰασησόμενος.

Ανοσίφ. σαα.

Τὸ παρὰ τῷ νομοθέτῃ εἰρημῶν, ὅχι ἐλεήσεως πᾶσιν ἐν κρίσει, ὅχι ἀπανθρωπίας, ὡς ἡγή, ἀλλὰ φιλανθρωπίας καὶ δικαιοσύνης ἀπάσιν ἐστὶν ἀνά-

immeritò. Quòd si hoc viri quoque diuinitus inspiratè testimonio confirmari cupis, audi quid Paulus scribat, Seruum autem Domini non oportet litigare, sed mittem esse ad omnes, docibilem, patientem, in lenitate docentem eos qui contradicunt: nequando det ipsis Deus agnitionem ad salutem. Hæc enim vox, Nequando, hoc quoque loco, pro nonnunquam, aut, Fortasse, vsurpata est. Spem enim pœnitentiæ non sublatione significat. Quin alio item loco scriptum est, Corripe amicum nequando fecerit. Nam si ad eundem modum Propheta locus intelligatur, Deo quoque, qui partes suas exequi cupit, id quod ipsius naturæ consentaneum est, seruabitur. Omnino enim eos, qui in vitij cœno infixi sunt, salutem consequi vult, atque homines, à quibus medicina ipsis auferatur, mittit: non quòd nescius sit fore, vt morbo intereant, sed vt ipsis excusationem præcidat. Et si enim illi à furore minime reuocati sunt: hinc tamen illud contigit, quòd ipse munus suum sit executus. Quocirca & Deo, id quod ipsius naturæ consentaneum est, retinebitur, & Propheta minimè frustra missus fuisse videbitur, neque contumeliæ, sed curationis ac medicinæ minister extitisse censebitur. Non enim ob eam causam missus est, vt contumeliæ notam duntaxat ipsis inureret, verum vt peccantes quidem obiurgaret, sceleraque ostenderet, atque ad pœnitentiam vocaret, usque, qui ad meliorem mentem se recipere, medicinam nunciaret.

Analysio 271.

Illud quod à Legislatore dictum est, Nō misereberis pauperis in iudicio, non inhumanitatis, vt existimas, sed benignitatis & iustitiæ plenum est. Duas enim maxi-

f

mas res præstat, vnam, quod pauperes ad negotium aliis faceffendū minimè acuit: alterum, quod eos, qui iniquè iudicant, ac diuitibus & copiosis hominibus victoriæ calculum porrigunt, maximoperè terret. Nam si iis, qui cum truculentia, & admonitionem ægrè admittēte paupertatis bellua colluctantur, cūm obsecrationis loco aliiuitem intendunt, minimè gratificari atque indulgere oportet, multo profectò minus iis qui præ luxuria & deliciis contumeliam egentibus inferunt.

Isidoro Diacono. 272.

Apostoli, vt pote Sapientiæ discipuli, ac Veritatis amantes, Saluatorem defixos in cæcum oculos habentem, ac propemodum eos ad interrogandum prouocantem conspicientes, duo peruulgata dogmata, & de quibus magnæ apud homines quæstiones excitantur, ipsi proponunt. Quoniam enim Græci animam peccasse, ac propterea luendam in pœnarum causa in corpus demissam esse tradiderunt, ac rursūm Iudæi maiorum peccata ad nepotes transire existimabant, quod videlicet scriptum sit, Peccata patrum in filios vsque ad tertiam & quartam generationem, idcirco ad eum, vt omnia, priusquàm oriatur, nocentem, hæc verba habuerunt: Quis peccauit? hic (vt Gentiles aiunt) an parentes eius (vt Iudæi astruunt) vt cæcus nasceretur? Veritas autè non obliquum & sinuosum, nec ænigmatum inuolucris plenum responsum dedit, verūm rectum ac quauis perspicuitate dilucidius & splendidius. Vtrumque enim his verbis euertit: Neque hic peccauit (quoniam enim pacto, priusquàm in ortum prodiisset?) nec parentes eius: in hoc videlicet, vt cæcus nasceretur. Ad interrogationem enim respondit. Verisimile namque est eos peccasse, imò planè peccauerūt: at non propterea ipsi calamitatis causam præbuerunt. Quid igitur affertur, quamobrem cæcus natus sit? Nimirum vt manifestentur ope-

μερον. δύο γὰρ χειροβοὶ τοῖς μέγιστοις ἐν ἡμῶν, τὸ μὴ τῆς πένητας εἰς φιλοκαταγμοσύνην ἀλείψαι. ἕτερον δὲ, τὸ τῆς ἀδικίας κρίνοιντας, καὶ τοῖς πλοῦσι τοῖς τῆς νίκης ὀρέγοντας ψῆφον, ἐκ πολλῆ τῆ ἀειόντος φοβήσασθαι. εἰ γὰρ τοῖς πλοῦσι τῶ ἀπθάρσῳ καὶ δυσσεβείῳ τῆς πίστεως θιέσῳ, ὅταν ἀπὸ τῆ παρακαλεῖν ἐγγελάσῳ, ἢ χεῖρ χαρίζεσθαι, πολλῶ μᾶλλον τοῖς ἕσθω πολλῆς χλιδῆς εἰς τῆς πένητας ἐξυβεῖσθαι.

Isidorō Διάκονῳ. σοβ.

Οἱ ἄποστολοι, ἅτε σοφίας φοιτηταί, καὶ ἀληθείας ὄντες ἐρασταί, ἀπειῶς ὁρώμενοι τὸν σωτήρα προσέχοντα τῶ πρῶτῳ, καὶ μόνον ἐχέοντες ἐρώτησιν αὐτοῦς ἐκκαλέσμενον, δύο θρυλλέμενα δόγματα, καὶ παρὰ ἀνθρώποις ζητούμενα αὐτῶ προσφέρουσιν. ἔπειδὴ γὰρ Ἕλληνας ἡμῶν παῖδες ἔφασαν ἐσφάλασθαι τὴν ψυχὴν, καὶ ἀπὸ τῆς εἰς σῶμα καταπεπεμφθῆαι κολαθησομένην. ἰσθαῖοι δ' ἠρωῦτο τὰ τῆς προσρόνων παίσματα εἰς τοὺς ἐξ ἡμετέρας ἀγαθαινεῖν. ἀπὸ τῆ γεγράφθαι, ἀμαρτία πατέρων ὅππῃ περὶ εὐσ τριτῆς καὶ τετάρτης γενεᾶς, ἔφασαν αὐτῶ, ἅπε πάντα εἶδόντι τῶν γενεῶν αὐτῆς. τίς ἡμαρτεν ἔπος, ὡς φασιν Ἕλληνες, ἢ οἱ ἰσθαῖοι αὐτοῦ, ὡς φασιν ἰσθαῖοι, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ; ἢ δ' ἀλήθεια, οὐ λόξην, οὐδὲ πλαγίαν, οὐδ' ἀνίγματος μεσθὴν πλὴν ἀπεκρίσιν πεποιήται. ἀλλ' ὀρθὴν καὶ σαφηνείας ἀπάσης λαμψοτέραν ἀμφοτέρω γὰρ ἀπέπεσε, φησισαῖσα, οὐτε ἔπος ἡμαρτε. πῶς γὰρ πρὸ τῶ γενέσθαι, ἔπε οἱ ἰσθαῖοι αὐτῆς, δηλοῖ, ὅππῃ ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ. πῶς γὰρ πλὴν ἐρώτησιν ἀπεκρίνατο. εἰκόσ ἡμῶν γὰρ αὐτοῦς ἡμαρτηθέναι, μᾶλλον δὲ ἡμαρτήσασθαι ἡμῶν, ἢ μὴ τούτω αἱποὶ τῆς συμφορᾶς εἰσὶ. τίτος οὐδ' ἔπε.

κερ